

5/2017

XB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Lawrence Watt-Evans

Létající talíř

s minnesotskou poznávací
značkou

Jevgenij Lukin a Ljubov Lukina

Misionáři

ČESKÉ POVÍDKY

Pavel Fritz

Lovci vraků

Vojtěch Žák

Nebe plné snů

Milan Pohl

Dvojkolejný čas

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Cesta do nitra vyprávění
v Cestě do fantazie

Roman Bílek

Česká filmová fantastika
na přelomu věků II

Cena: 95 Kč - 4, eura



9 771804 660004





S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001



Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s českou společností QESCERT, což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2017

WWW.QSJ.CZ

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

- Lawrence Watt- Evans:** Létající talíř s minnesotskou... 3
Jevgenij Lukin a Ljubov Lukina: Misionáři 6

Domácí SF

- Pavel Fritz:** Lovci vraků 30
Vojtěch Žák: Nebe plné snů 43
Milan Pohl: Dvojkolejný čas 58

Publicistika

- Jason Sanford:** Cesta do nitra vyprávění v Cestě do fantazie 63
Roman Bílek: Česká filmová fantastika na přelomu věků II 64

Fantastická věda

- Přepisovací papír; Nejstarší důkazy o životě na Zemi;
 Vznik Tatooine v přímém přenosu;
 Jak zabíjí kolize s asteroidem;
 Novozélandané hlásí úmyslné vyhubení motýla 62

Filmfaroniáda

- Filmové premiéry;* Logan: Wolverine; Kráska a zvíře; Život;
 Skryté zlo; Kong: Ostrov lebek; Volání netvora: Příběh života;
 Klapka! 68

Vivisektor

- Čtenáři čtenářům;*
Weber, David – Zahn, Timothy: Volání povinnosti;
Victoria Schwabová: Divoká píseň;
Leigh Bardugo: Griša: Světlo a stíny;
Genevieve Cogmanová: Neviditelná knihovna – kniha první;
Jana Brnušáková: Královna ze Železné hory;
Alexandra Oliva: Poslední;
Adam Christopher: Dishonored: Zkorodovaný muž;
Marko Kloos: První linie: Smlouva na život
Josef Pecinovský: Útěk z Arestonu; Black Widow; Nové knihy 74



Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 5. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Pavol Martinický

Ceny, ceny, ceny...

Nedávno se rozdávala Magnesie litera a za pár dní se budou rozdávat ceny Akademie SF. Knížek ročně vychází kolem dvaceti tisíc, tedy i s překlady. Z toho beletrie je kolem pěti tisíc titulů. Podílí se na tom víc jak šest tisíc registrovaných nakladatelství.



Šílené číslo, že?

A abych nepsal jen o beletrii jako takové, u SF je to ročně přes dvě stě knih našich autorů (romány, povídkové sbírky, antologie, a to jak české tak i slovenské - vřdyt my jsme se přece nerozdělili). U Magnesie litery se někteří členové poroty snaží zařadit novou cenu a to SF, zatím se jim to však nepovedlo. To jen tak na okraj. Jsem nesmírně šťastný, že Obec spisovatelů, kteréžto jsem členem, vybrala do Magnesie litery jako porotce někoho jiného. Velmi pravděpodobně bych se „nesešel“ s ostatními porotci, přece jen je můj čtenářský vkus jinde, ale to není podstatné.

Co se týče Akademie SF mám, jako člen odborné poroty, problém jak hodnotit (teď se bavíme o literatuře). To množství knih se nedá učíst ani náhodou. Kdeže ty doby jsou, kdy jsem se pyšnil tím, že jsem přečetl všechny SF, které u nás ten rok vyšly a ještě jsem stíhal leckteré scifárny v ruštině a polštině. O povídkách ani nemluvě.

Už několik let „bojkotuji“ v Akademii SF literární část, protože i když se prakticky přes celý rok specializují na české a slovenské autory, mám přečteno tak maximálně necelou polovinu toho, co vyšlo.

Nominaci knih do Magnesie litery dělají sama nakladatelství, která rozhodují, co z jejich produkce je na takové umělecké úrovni, že by si cenu zasloužilo. Při tom kvantu vydaných knih tento systém chápu. Nicméně i zodpovědní redaktori oněch nakladatelství mají své „lásky“ a „nenávisť“, takže se v této ceně možná nedostane na nějaký ten skvost.

U Akademie SF je nominace dvoukolová, nicméně problém je tentýž - všechno se učíst nedá, takže každý hodnotí podle svého gusta a toho, co za rok přečetl. Což je, samozřejmě, pochopitelné. A příliš nevěřím, že toho stihli víc než já, který jsem za to zčásti placený.

Takže otázkou je: Pořádat vůbec takové ceny (soutěže) nebo ne? Mají nějakou vypovědní hodnotu? Nebo je to jen další marketingový tah nakladatelství, jak zvýšit prodej vybraných knih? Nevím.

Samozřejmě, že je velmi příjemné dostat nějakou cenu. Člověk má hned pocit, že to, co dělá, má nějaký smysl.

Ale stejně si myslím, že pro autora je daleko víc, když vidí nějakého čtenáře, jak si čte jeho knihu.

Vlado Ríša

ZTRÁTY



Zbohom, Šimon...

V úterok 28. marca 2017 dotýklo srdce Martina Schustera, ktorého sme všetci dlhé roky poznali pod prezývku Šimon. Správa o jeho skone nás našla nepripravených. RNDr. Martin Schuster sa narodil v roku 1963 v Krompachoch, kde vyštudoval ZŠ a Gymnázium. V štúdiu ďalej pokračoval na PF UPJŠ v Košiciach, odbor anorganická chémia, ktoré úspešne ukončil v roku 1987. Bol rozvedený a mal dve deti, Martinu a Petra.

Počas života vystriedal viacero zamestnaní. Bol výskumným pracovníkom, riaditeľom závodu, podnikateľom aj zamestnancom, ale jeho druhým životom bola fantastika a jeho druhým domovom fandom. A tak sa z fanúšika a čitateľa stal nadšený scifista, autor, propagátor, bádateľ, cestovateľ, zberateľ, ochranár prírody. Posledné roky svojho života zasvätil slovanstvu a štúdiu slovanskej mytológie.

Bol členom a predsedom SF klubu 451° F v Košiciach, ako aj členom iných klubov. Aktívne sa zapájal do života Fandomu. Obohatil ho ako organizátor slovenských sci-fi conov, napríklad Cassconov a Tatraconov, Heraconov, Kraaconov. S košickým klubom usporadúval neformálne Rybálesy a Cuccony. Spoluorganizoval aj spoločné československé Parcony a Eurocon. Od roku 1997 do roku 2009 bol predsedom Rady Československého Sci-fi Fandomu na Slovensku. V roku 1993 dostal cenu Ludvík za zásluhy o rozvoj Fandomu a jeho propagáciu v zahraničí. V *Ikarii* mu uverejnili poviedku ako prvému Slovákov, bol porotcom CKČ a stal sa superporotcom súťaže O najlepšiu fantasy.

Poznali sme ho však hlavne ako stáleho účastníka veľkého množstva československých aj zahraničných conov, ktoré za 30 rokov fandomového života navštívil. Neobišiel sa bez neho žiaden poriadny con. Otázka: „Príde aj Košičania?“ bola predzvestou jeho prítomnosti a sľubovala nezabudnuteľné stretnutia, nekonečné debaty a zábavu do rána. Spájal scifistov od Ústí nad Labem až po Prešov. Jeho cesty autom na cony boli legendárne. Za tie dlhé roky sa stal našim dobrým kamarátom vo fandome i v súkromí. Bol pripravený pomôcť, poradiť a vždy za každú srandu. Miloval knihy, historické kostýmy, rockovú muziku a dobrú spoločnosť. Mužmi uznávaný, dámami obdivovaný. Smútime a zároveň spomíname na všetky tie skvelé zážitky, ktoré sme mohli zažiť len s ním. A tak si ho budeme pripomínať. Šimon, budeš chýbať a nik ťa nenahradí.

Lucia Lulu Bocková

Mittalmar vyhlasuje súťaž O Gondorský semenáček.

O Gondorský semenáček je tvůrčí soutěž inspirovaná světem profesora J. R. R. Tolkiena – Středozemí. Zúčastnit se může každý, kdo má tvůrčího ducha, otevřenou mysl a srdce ve Středozemi. Soutěží se ve čtyřech kategoriích – Próza, Poezie, Ilustrace a Artefakt. Příspěvky musí jevit prvky inspirace Tolkienovým dílem. I pro letošní rok je zvolené téma, tentokrát „Na počátku“.

Vaše díla bude hodnotit pětičlenná porota, čtyři „Mistři“, porotci znalí oboru – Daniela Binderová, Laisi Finwen, Rioli Ahyaminke a Ondřej „Nerion“ Janovský. Pátý porotce bude z řad organizátorů.

Uzávěrka soutěže je **22. září 2017**, na Den všeho hobitstva. Vyhlášení proběhne na TolkienConu 2018. Detailní propozice soutěže naleznete na blogu Mittalmar (<http://mittalmar.blog.cz/>) v rubrice Semenáček.

Aktuality pak na facebookové stránce soutěže <https://www.facebook.com/semenacek/?fref=ts>



Lawrence Watt-Evans

Létající talíř s minnesotskou poznávací značkou

(A FLYING SAUCER WITH MINNESOTA PLATES)

„Jo, tohle беру,“ přikývl Harry.

Zákazník si viditelně oddechl a usmál se: „Díky. A taky děkuju za hamburger.“ Pak zamířil ke dveřím.

„Přijďte kdykoli,“ zamával mu Harry na rozloučenou.

Podíval se z okna a snažil se odhadnout, jestli obloha na východě už začíná trochu blednout.

Nedalo se to dost dobře poznat, protože měl uvnitř rozsvícená světla. A zhasnout je rozhodně nehodlal, přestože teď v jeho hamburgerárně nikdo nebyl.

Věděl, že nejméně další hodinu a půl nejspíš ani nikdo nepřijde. Na podivné týpky, jeho nejlepší zákazníci, kteří se objevovali uprostřed noci, už bylo pozdě a na kamionáky, kteří k němu často zaskočili na časnou snídani, ještě brzy.

Tenhle poslední chlápek se v podniku ometal déle, než si to troufla většina podivných nočních existencí.

Říkal si, že během té hodiny, kterou má před sebou, by mohl zamést a možná vyčistit gril, vrstva usazeného tuku je už docela silná.

Odvykł starat se o všechno sám. Zlenivěl za dlouhou dobu, co k němu chodil na noční směny ten kluk. A když kluk práskl do bot a toulá se teď bůhví kde (zatím od něj dorazila pohlednice z Pittsburghu a z New Yorku), není snadné vpravit se zase do starých kolejí.

Možná by si měl pořídit někoho nového, pomyslel si. Otázkou ale je, jak by si takový nováček dokázal poradit s nočními zákazníky. Fakt, že ten poslední byl v pohodě, ještě neznamená, že bude v pohodě i kdokoli další, kdo přijde po něm.

K Harryho nočním zákazníkům totiž nepatřily obvyklé podivné existence, rozhodně ne takové, jaké by člověk čekal v kopcích Západní Virginie. Harry si byl jistý, že řada z nich ani není lidského původu. Ale dokud platili za to, co snědli, nestaral se, co jsou zač.

Zvonek nade dveřmi zacinkal v okamžiku, kdy se zanořil koštětem pod pult. Poplašeně vzhledl.

Byl to ten cizinec a vypadal ustaraně.

„Stalo se něco?“ zeptal se Harry.

Doufal, že ať je to cokoli, nesouvisí to s placením. Drobné mince, které dostal, vypadaly jako z platiny a cizinec tvrdil, že z ní skutečně jsou, což znamenalo, že Harry dostal za hamburger několikanásobně víc, než by měl. Nechtělo se mu cokoli vracet. Bude je koneckonců muset dovézt do Pittsburghu a tam je prodat. Zaslouží si něco navíc.

„Ano,“ kývl muž. „Jde o můj... O můj dopravní prostředek. Vyznáte se trochu, hm... v motorech?“

„Přijde na to,“ pokrčil Harry rameny. „O jakém druhu motorů se to teď bavíme?“

Zákazník otevřel ústa a pak je zase zavřel.

„Víte co, možná bude nejlepší, když se na to půjdete podívat.“

Harry ho přešel pohledem.

Vypadal celkem obyčejně. Rozhodně to byl člověk. Měl na sobě kalhoty, košili, boty a bundu, nic, co by působilo nějak zvlášť divně.

Pravda, boty měl jasně červené a zdálo se, že jsou z nějaké umělé hmoty, a košile jako by se nemohla rozhodnout, jestli chce být radši bílá, nebo stříbrná. Ale kalhoty byly z normální černé džínoviny a bunda z obyčejné černé koženky.

Možná měla trochu zvláštní střih, ale pokud člověk nic netušil, mohl si toho chlápka snadno splést s Evropanem, a malou obrazovku na límci mohl považovat za nějaký šperk, pokud by se nepodíval blíž.

Hlavu měl oholenou, ale nevypadal nijak punkově, zvlášť ne s tím ustaraným výrazem v obličeji.

„Fajn,“ kývl Harry, „podívám se na to.“

Sundal si zástěru, přehodil ji přes pult a vyšel s cizincem do chladné noci pozdního léta.

Zamrkal, aby si oči zvykly na tmou. Cizinec ukázal prstem na parkoviště a řekl: „Támhle je.“

Nemusel ukazovat ani nic říkat. Na parkovišti stál jediný dopravní prostředek, ten jeho. Harry tiše zíral. Pak si povzddechl.

Bylo to stříbřitě lesklé, povrch působil dojmem, jako by byl z leštěného hliníku, a zářivý neon Harryho hamburgerárny se na něm odrážel v širokých pruzích jemných barev. Bylo to kulaté, v průměru to měřilo asi dvacet stop, uprostřed, v nejvyšším bodě, to mělo od země asi šest stop a povrch se od středu postupně svažoval k ostrému okraji. Část na jedné polovině byla odsunutá a odkrývala temný vnitřek, ve kterém matně zářila různobarevná světélka. Nemělo to okna, průzory, ani žádné jiné viditelné otvory. Okolo spodního disku se ovíjelo cosi mléčně bílého a slabě to zářilo.

Krátce řečeno, byl to klasický létající talíř.

„Proboha,“ vydechl Harry. „Co je s tím?“

„Nevím,“ zavrtěl cizinec ustaraně hlavou.

Harry si znovu povzddechl. „Tak se na to podíváme.“

Cizinec vlezl do ztemnělého interiéru jako první a ukázal na plošinu, pod kterou se ukrýval hlavní motor.

Harry se vrátil do hamburgerárny, z kotelný v zadní části si přinesl bedničku s náradím a pustil se do práce.

Na nic, co by se podobalo motoru, ovšem nenatrefil. Asi polovina součástek vypadala povědomě, ale byly propojeny způsobem, který mu vůbec nedával smysl.



ZAHRAŇIČNÍ SF

A druhá polovina součástek... Na tu se mu ani nechtělo dívat.

Asi za patnáct minut se vynořil ze strojovny a potřásl hlavou.

„Je mi líto, kámo, ale tohle opravit nedokážu. Problém by mohl vézt v té věci napravo. Všechno ostatní vypadá dobře – žádné povolené dráty nebo hadice, ale ta věc napravo má na sobě nějaké černé svinstvo, které by tam asi být nemělo.“

Cizinec strnule zíral. „Co budu dělat?“ zasténal a zoufale se podíval na Harryho. „Je ve vašem světě někdo, kdo se vyzná v takových strojích?“

Harry hodnou chvíli usilovně přemýšlel a nakonec odpověděl: „Ne.“

„Ne? Takže jsem tady uvízl?“

Harry znovu pokrčil rameny. „U mě v hamburgerárně se možná zastaví někdo, kdo si s tím bude vědět rady. Chodí ke mně kdekdo.“

„Ale říkal jste přece...“

„To jo, to jsem říkal, ale myslel jsem tím lidi, kteří jsou odsud a žijí tady. Z těch to nedokáže opravit nikdo. Ale moje bistro se specializuje na takové typy, jako jste vy. Nejspíš to víte, jinak byste tu nebyl. Dneska, zítra nebo pozítří, prostě dřív nebo později se objeví někdo, kdo si s tou vaší hračkou poradí.“

„Myslíte někdo z jiné dimenze?“

„Nejspíš,“ pokrčil Harry rameny. „Copak já vím, co jste zač, vy i ti ostatní, co ke mně chodí? Na nic se neptám, o nic se nezájímám. Je mi fuk, jestli jste z jiných dimenzí, ať už to znamená cokoli, anebo ze Schenectady. Zkrátka a dobře, pozdě v noci ke mně chodí spousta zvláštních týpků.“

Muž se zamračil a přelétl pohledem kontrolky.

„Moc jste mě neuklidnil,“ potřásl hlavou.

„Moje práce není lidi uklidňovat,“ opáčil Harry.

„Prodávám hamburgery. A teď by bylo fajn, kdybyste tu věc někam odklidil, než vyjde slunce.“

Muž se k němu otočil a zamžikal.

„A jak to mám udělat?“ zeptal se. „Bez hlavního motoru se ani nehne.“

Harry nakrčil obočí.

„To myslíte vážně? Chápu, že s tím nemůžete udělat to, co chlápci jako vy s takovými věcmi dělají, ale chcete říct, že se fakt ani nehne?“

„Ne,“ zavrtěl cizinec hlavou, „ani o píd.“

Harry vyhlédl z kokpitu. Obloha začínala blednout. Každou chvíli se může objevit nějaký kamionák.

Jak by asi reagoval, kdyby na parkovišti uviděl létající talíř? Harryho dennímu podnikání by to nejspíš moc neprospělo.

„Možná bychom to mohli odtlačit do lesa,“ navrhl bez nadšení.

„To asi nepůjde,“ potřásl cizinec hlavou. „Jmenovitou hmotnost to má patnáct set kilo.“





ZAHRAŇIČNÍ SF

„Kolik je to v librách?“ zeptal se Harry.

„Odhaduju, že asi tak čtyři tisíce.“

Harry se posadil na pohodlné sklopné sedadlo. „Máte pravdu. Odtlačit to nedokážeme. Leda by to mělo kola. Ale žádná jsem neviděl.“

„Taky tu žádná nejsou.“

„Tak co s tím?“

Seděli a dumali.

„Nemohla by tady loď zůstat, dokud se neobjeví někdo, kdo ji dokáže opravit?“ zeptal se cizinec.

Harry se zlostně zamračil: „A jak mám, ksakru, vysvětlit zákazníkům, že na parkovišti před mým bistroem sedí létající talíř?“

„To nevím,“ pokrčil cizinec rameny.

Venku se ozvalo bručení motoru a ohlašovalo, že přijíždí první z Harryho denních zákazníků.

V tu chvíli dostal Harry nápad.

„Už to mám. Podívejte, já budu muset jít, ale vy uděláte tohle...“

* * *

Létající talíř seděl na parkovišti celé dopoledne i odpoledne a byl tam i večer okolo šesté, když se v hamburgerárně zastavil šerif. Harry mezi tím předal práci denní směně a šel se prosnat.

Šerif vystoupil z auta a prohlédl si talíř ze všech stran. Vstupní dveře byly zavřené a stroj vypadal zvenčí dokonale hladký. Ve snu by ho nenapadlo, že uvnitř spí pilot.

Na jedné straně kupolovitého povrchu stálo velkými červenými písmeny: „Hamburgery vesmírných kvalit! Pouze u Harryho!“

Šerif se usmál a vešel dovnitř.

O dvacet minut později vyšel ze zadní místnosti zívající Harry a nalil si hrnek kávy. Personál večerní směny sestávající z kuchaře Billa a servírky Sherry, si ho nevšímal. Z dlouholetých zkušeností oba věděli, že s ním nebude řeč, dokud nevypije kafe.

Šerif to věděl také, ale mezi sousty hamburgeru přesto utrousil: „Prima fórek, ten létající talíř venku.“

„Díky, šerife,“ pokývl Harry a vzhlédl od hrnku.

„Bude tam napořád?“

„Asi ne,“ zamumlal Harry ospale. „Zabírá moc místa. Řekl jsem si ale, že to zkusím a uvidím, jestli přiláká nějaké nové zákazníky.“

Šerif kývl a znovu si ukousl.

„Proč se vlastně ptáte, šerife?“ zeptal se Harry trochu nervózně.

Šerif dožvýkal a pokrčil rameny.

„Říkal jsem si, že tady asi nebude napořád, když má poznávací značku Minnesoty. Jestli si to tady necháš pár měsíců, asi bys ji měl sundat.“

„To asi jo,“ odpověděl Harry tiše.

Značky si vůbec nevšímal.

Když o tři dny později otevřel dveře Harryho hamburgerárny jeden z pravidelných kamionáků, bylo krátce po rozednění.

„Nazdar Harry,“ pozdravil, „kampak se poděl tvůj létající talíř?“

„Dal jsem ho pryč,“ odtušil Harry a vytahoval zpod pultu snídaňové menu. „Nebyl k ničemu.“

„Ne? Ten nápad se mi zdál fajn,“ řekl řidič a usadil se na stoličku u baru.

Harry jenom pokrčil rameny.

„Tak kam se poděl?“ vyzvídál řidič.

Harry si připomněl zvláštní mihotání, které se objevilo ve chvíli, kdy talíř zmizel. Bylo to před pár hodinami. A připomněl si i útržky hovoru, které zaslechl. Týkaly se paralelních realit a alternativních světů. Pomyslel i na všechny zvláštní mince a prapodivné mechanické hračky, které během let vyinkasoval místo peněz. A také na neuvěřitelné historky a příběhy i na všechno, co ve svém bistro během nočních směn viděl a zažil a co by mohl to-muhle chlápku vyprávět.

„Zpátky do Minnesoty,“ zabručel a posunul snídani k řidiči.

Poprvé vydáno v magazínu Isaac Asimov's Science Fiction Magazine v srpnu roku 1991

Přeložila Blanka Petáková

lustroval Karel Jerie

MEDAILONEK

L. W. Evans

Američan, narodil se roku 1954 v Arlingtonu ve státu Massachusetts. Studium na univerzitě v Princetonu se mu nepodařilo dokončit, a tak se dal na psaní. Zpočátku se mu nedařilo, ovšem nakonec uspěl s úvodním dílem fantasy tetralogie *The Lords of Dûs* (1980-1984). Dnes je autorem asi padesáti románů, z nichž nejznámější je zřejmě obsáhlá série *The Legends of Ethshar* (1985-2014), poměrná čtivá fantasy plná magie. K fantasy žánru náleží rovněž trilogie *The Obsidian Chronicles* (1999-2003) či *The Annals of the Chosen* (2006-2008). V některých ze svých děl kombinuje SF s prvky fantasy, sem lze zařadit trilogie *War Surplus* (1982-1987) a *Worlds of Shadow* (1994-1996), ovšem s upozorněním, že u první z nich nebyl třetí díl kvůli neúspěchu nikdy dopsán. Dále napsal přes sto povídek, část z nich shrnul například v souborech **Crosstime Traffic** (1992) a **Celestial Debris** (2002). Za zmínku stojí také romány z prostředí Star Treku a Predátorů, které zčásti známe i z českého překladu – autor je publikoval pod pseudonymem Nathan Archer. Námi vydaná povídka je krátkým návratem do Harryho hamburgerárny, kterou čeští čtenáři znají díky Hugem oceněné povídce v překladu vydané v Ikarii 12/2009.

Misionáři

(Миссионеры)

Peklo je dlážděno dobrými úmysly.

Samuel Johnson

KARAVELA „PANNA MARIA“ ČTYŘICÁTÝ SEDMÝ DEN PLAVBY

Začínám psát tyto řádky ve strachu a zmatku, neboť loď, s níž jsme se dnes setkali, byla vskutku vyslankyní ďábla.

Strašlivá bouře oddělila naši karavelu od zbytku eskadry, odnesla ji daleko na jih a až potom se uklidnila. Pluli jsme po nezvykle klidném do nekonečna se rozprostírajícím moři, aniž bychom kdekoli viděli jediný ostrůvek nebo plachtu, když vtom se náhle ozvalo volání hlídky ve strážním koši, že nás pronásleduje nějaká loď.

Se zármutkem si vybavuji, že z úst kapitána, člověka jinak ctihodného a zbožného, unikla rouhavá nadávka – domníval se totiž, že je námořník opilý.

Přistoupil jsem k bočnici a rozpačitě jsem přejížděl pohledem prázdnou vodní planinu. Vzápětí mi však spadly šupiny z očí a ze rtů mi bezděky sklouzlo jméno Boží. Ve vzdálenosti výstřelu z děla od nás klouzala plachetnice – nebo spíše její přízrak.

Zprvu jsem si všiml pouze jejích základních obrysů a na okamžik se mi zdálo, že je průzračná, že skrze ni matně prosvítají pohyblivé mořské vlny. Zrak mě však šálil, neboť to se ve skutečnosti pohybovaly skvrnité plachty: nazelenalé, šedé či světle modré. Tolik se lišily od bělostných plachet karavel, které jako nebeská oblaka krásí modré lůno vod!

Nevídané plavidlo se co do rozměrů vyrovnalo naší lodi, avšak jeho boky byly nízké a svými obrysy připomínalo zašpičatělé lodice bezbožných ostrovanů.

Znepokojený kapitán nařídil dělostřelcům, aby nabili bombardy na pravoboku, zatímco já vyslal k Bohu úpěnlivou prosbu o záchranu, neboť tyto neznámé vody, toto rozlehlé hájemství ďáblovo, nám jistě nemohlo vyslat v ústřety nic dobrého!

A má modlitba byla vyslyšena – zakrátko jsem pochopil, že se přízračné plachty nepohybovaly nadarmo. Pohané neměli odvahu se k nám přiblížit a chystali se k obratu.

Ale jak mám vylicít, co se stalo poté?! Vždyť se mi vysměje každý, kdo by jen jedinkrát vstoupil na vratkou palubu lodí!

Viděl jsem to na vlastní oči: loď, námořní loď náhle plula nazpět, aniž by se předtím otočila! Vypadalo to, jako by si snad její zašpičatělá záď vyměnila místo s přídílí. Námořníci nezřídka hřeší vyprávěním báchorek, avšak sluha Boží nemá zapotřebí lhát. Nyní se od nás ten koráb, dvouhlavý, jak se sluší na vyslance ďábla, rychle vzdaloval a splýval s oceánem, z něhož se zrodil.

Teprve tehdy jsem si uvědomil, že to není jedno, ale hned dvě plavidla, spojená nějakým nepochopitelným a nepřirozeným způsobem. A jejich stěží nemířily vzhůru do výšin, nýbrž se nakláněly jeden k druhému tak, že se jejich konce křížily nad společnou palubou. S pomocí dalekohledu se mi podařilo v odsud neviditelné pavučině lanová zahlédnout drobné postavičky nahých námořníků s tmavou pletí. Divoší? Běsové? Ano, ale na jejich skvrnité palubě se hrozivě blyštěl kov, a mně dokonce

připadalo, že vidím podivné mnohohlavňové kanony, otočené směrem k nám.

Navzdory protestům vylekaných důstojníků a tlumenému reptání mužstva nařídil kapitán vystřelit za vzdalujícím se korábem z děla. Koule však proletěla stěží polovinu vzdálenosti mezi plavidly a začala poskakovat po vodní hladině.

Nikdo nesmí beztrestně pokoušet osud, a tak mořské dálavy odpověděly tlumeným zaburácením, podobným řevu probuzeného netvora. Zpoza již téměř neviditelné přízračné lodi se zvedl tenký jazyk černého kouře a pozvolna se natáhl k obloze. Táhlé svištivé vytí, které jsme uslyšeli hned vzápětí, v nás probudilo bázeň. Marně jsme však hleděli k nebi ve snaze nalézt zdroj tohoto zvuku.

Bože, pomoz nám! Drž nad námi svou ochrannou ruku! Neboť to z Tvé vůle a Tvým jménem jsme vnikli do těchto pustých vod. Již čtyři velké a osm malých ostrovů uželo světlo pravé víry. Dopřej nám tedy, abychom dovedli do konce naše poslání, plné strádání a hrdinských činů!

Takto jsem se modlil, zatímco jsem stál na palubě a naslouchal táhlému vytí, utichajícímu kdesi v dáli. Při pouhém pomyslení, jací další zplazenci pekel se nám ještě postaví do cesty, se mě zmocňuje tíseň. Neboť nikoli nadarmo stojí na mapě, rozložené v kapitánově kajutě, napsáno: „Zde jsou draci...“

LEHKÁ LETADLOVÁ LOĎ „TACHI TIANGA“ ŠEDESÁTÝ PRVNÍ ROK VÝSADKU, DEN DVOUSTÝ PÁTÝ

Průzkumnému stroji už ke katamaránu zbývalo jen nějakých pět set metrů, když se to stalo. V jednom okamžiku ještě kymáčivě letěl v malé výšce a zanechával za sebou roztržený pruh kouře, a hned vzápětí se – jako nějaký prelud, modrý na modrém pozadí – objevil záblesk, na všechny strany se rozprskly vířící černé úlomky a neviditelná síla zvolna roztrhla raketoplán na dvě poloviny.

Vybuchla lihová nádrž – nic jiného tam ani vybuchnout nemohlo.

Opožděný zvuk tupě udeřil do ušních bubínků. Něco zahučelo nad hlavami a s tlumeným praskotem narazilo do zádi. Sechei se neovládl a odvrátil zrak. „Tak to je konec, Chromče...“ pomyslel si bezmocně, ale vtom se snědé tetované tváře válečníků zkřivily zlostnou radostí. Zuřivý výkřik ze čtyřicítky hrdel!

Ukázalo se, že to ještě není konec. Z rozpadávajícího se stroje totiž vypadla černá lidská postavička. Je skrčená, neletí bezvládně – takže žije! I když... Žije! Postavička roztáhla ruce a nad ní se s odsud neslyšným plesknutím rozevřelo trojúhelníkové „křídlo“. U Zdroje, kdo to asi je? Angi, nebo Chromec? „Rychleji!“ nařídil Sechei přes zatáté zuby.

Iti se ani neotočila, jen pronikavě vykřikla slova rozkazu. Stratég po ní vrhl podrážděný pohled. „Zapni turbínu,“ ucedil málem, ale našťěstí se včas ovládl. Jistě, Iti ví nejlépe, co má dělat. Koneckonců, to ona je velitelka katamaránu.